

изгуби, като осъмна въ една падина въ гората. Командирътъ ѝ донесе на командира на полка, отъ когото получи заповѣдъ да настѣпи и настигне дружинитѣ. Обаче, докато се измъкне изъ непроходимата гора, въ която бѣше попаднала, деньтъ мина и ротата не можа да участвува въ боя.

Къмъ разсѣмване 2-а, 3-а и 4-а дружини стигнаха при брода, презъ който минава пѣтьтъ Тарфа—Лазаркѡй. Тамъ завариха 1-а дружина. Гѣста мъгла покриваше цѣлата долина на Лазаркѡйската рѣка и прѣчеше на турцитѣ, които бѣха окопани на източния ѝ брѣгъ, да откриятъ движението на нашитѣ дружини. Следъ кратка почивка, въ 7:30 часа дружинитѣ почнаха да минаватъ рѣката. Най-напредъ мина 1-а дружина и съ 1-а, 4-а и 2-а роти зае север-зап. склонъ на височината, на която 24-и полкъ още предния день водѣше бой, а 3-а рота остана поддрѣжка. Когато преднитѣ роти излизаха на гребена на височината, бѣха забелязани отъ турцитѣ, които ги посрещнаха съ вихровъ пушеченъ и картеченъ огънь. По причина на силния огънь ротитѣ не можаха повече да напреднатъ и останаха на една линия съ 24-и полкъ и влѣво отъ него. 2-а рота бѣ прикована на мѣсто отъ точния вихровъ огънь на противника. Въ този критиченъ моментъ безстрашниятъ храбрецъ редникътъ Колю Митевъ Бармуковъ отъ с. Тополчане, Сливенско, излѣзе напредъ предъ ротата и съ викъ „напредъ на ножъ“ увлѣче цѣлата рота, която като хала съ викъ „ура“ се нахвърля върху турцитѣ и следъ кръвопролитенъ рѣкопашенъ бой овладѣ позицията имъ. Въ този славенъ бой легендарниятъ храбрецъ Колю Митевъ Бармуковъ, любимецътъ на ротата и цѣлия полкъ, падна убитъ и се нареди въ редицата на народнитѣ ни светци. Този викъ „ура“ на 2-а рота бѣ подетъ и отъ останалитѣ роти. Съ това мѣстото на дружинитѣ при брода бѣ открито за турцитѣ, които дотогава не бѣха открили новопристигналитѣ дружини. Мъглата бѣ започнала вече да се вдига. Турцитѣ откриха по дружинитѣ силенъ пушеченъ и артилерийски огънь. Командирътъ на 4-а дружина заповѣда на 13-а и 14-а роти да минатъ рѣката и да заематъ височината северно отъ 1-а дружина. Ротитѣ минаха рѣката и, вмѣсто да настѣпятъ право презъ ливадата, тѣ настѣпиха по склона, по който бѣ се развърнала 1-а дружина, и се разгънаха влѣво и до последната. Командирътъ на дружината, надоволенъ отъ това, заповѣда на 15-а рота да мине рѣката и настѣпи право презъ ливадата. Но и тая рота мина рѣката и настѣпи по пѣтя на преднитѣ роти. Причината на това бѣ тая, че отъ поройнитѣ дѣждове ливадата бѣше се обърнала на непроходимо тинесто блато.

Следъ минаването на 1-а и 4-а дружини предстоеше да мине рѣката 2-а дружина. Къмъ това време мъглата се вече вдигнала. Турцитѣ откриха силенъ артилерийски и пушеченъ огънь по 2-а дружина. Ротитѣ отъ дружината, събрани на ограниченъ площадъ, обсипани съ градъ отъ шрапнели и гранати, потърсиха мѣсто напредъ и навлѣзоха въ коритото на рѣката. Цѣли взводове стояха до колѣне и до поясъ въ водата. Къмъ 12 часа 5-а и 8-а роти, които бѣха назначени въ първа линия, почнаха да настѣпватъ по групи подъ силния огънь на противника и заеха висотитѣ северно отъ тия, на които бѣше заела позиция 4-а дружина.